

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/157/2018
Identifikačné číslo spisu: 4211222015
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4211222015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. O., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Ladislavom Slovák, advokátom, so sídlom v Dunajskej Stredě, Nemešsegská 6575/35, proti žalovanej Obci Zemianska Olča, IČO: 00 306 720, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Bányi Milan, so sídlom vo Veľkom Mederí, Nám. Bélu Bartóka 5, o určenie neplatnosti pracovnej zmluvy a iné, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8 Cpr 5/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 14. decembra 2017 sp. zn. 7 CoPr 6/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Komárno (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. októbra 2014 č. k. 8 Cpr 5/2011-165 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť žalovanej nahradiť trovy konania titulom trov právneho zastupovania v sume 635,24 eur k rukám právneho zástupcu žalovanej, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Po právnej stránke aplikoval § 18 ods. 1, 2; § 18a ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení účinného od 1. apríla 2010 do 31. decembra 2010, § 39 Občianskeho zákonníka, § 80 O.s.p. (zákona č. 99/1963 Z.z. účinného do 30. júna 2016 - poznámka dovolacieho súdu). Z vykonaného dokazovania prijal záver, pracovná zmluva zo dňa 30. novembra 2010 je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že k voľbe žalobcu za hlavného kontrolóra, ktorá predchádzala uzavretiu pracovnej zmluvy, nedošlo v súlade so zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, ktorý upravuje okrem iného aj voľbu a odvolanie hlavného kontrolóra. Skonštatoval, že vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 30. novembra 2010 žalovaná v zastúpení L. X. uzavrela pracovnú zmluvu so žalobcom s platnosťou od 1. januára 2011, kde ako druh práce bolo uvedené hlavný kontrolór obce so 100 % pracovným úväzkom mesačne na základe uznesenia č. 102/2010 obecného zastupiteľstva zo dňa 2. septembra 2010. Uzavretiu pracovnej zmluvy predchádzalo odvolanie dovtedajšieho hlavného kontrolóra o b c e a voľba nového obecným zastupiteľstvom. Zo zápisnice z 19. zasadnutia Obecného zastupiteľstva v Zemianskej Olči (ďalej len OZ obce) vyplýva, že uznesením č. 101/2010 bol schválený program zasadnutia: Odvolanie z funkcie

hlavného kontrolóra a vypísanie voľby na funkciu hlavného kontrolóra, uznesením č. 102/2010 schválilo „pracovnú dobu od 1. januára 2011 hlavnému kontrolórovi obce“ a uznesením č. 103/2010 schválilo odvolanie hlavného kontrolóra z funkcie. Zo zápisnice z 20. zasadnutia OZ obce konaného dňa 6. októbra 2010 mal súd prvej inštancie za preukázané, že až v tento deň potvrdilo obecné zastupiteľstvo uznesenia z 19. zasadnutia. Zároveň na tomto zasadnutí konanom dňa 6. októbra 2010 obecné zastupiteľstvo uznesením č. 104/2010 vyhlásilo voľbu hlavného kontrolóra na 4. novembra 2010, t. j. len 29 dní pred dňom konania volieb, čím porušilo zákon o obecnom zriadení. Ďalej konštatoval, že OZ taktiež porušilo pri svojich rozhodovaniach aj to, že pôvodnému hlavnému kontrolórovi (L.) mal skončiť pracovný pomer 31. januára 2011 a už od 1. januára 2011 určilo vznik pracovného pomeru žalobcovi, hoci v zmysle zákona môže mať obec súčasne len jedného hlavného kontrolóra. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že voľba hlavného kontrolóra prebehla v rozpore so zákonom, keď nebola dodržaná doba vyhlásenia voľby hlavného kontrolóra určená zákonom. Preto pracovná zmluva zo dňa 30. novembra 2010 je neplatný právny úkon, ktorý potom nezakladá žiadne právne účinky. V danom prípade mal za to, že žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem, pretože žalovaná má hlavného kontrolóra obce a v prípade vyhovenia jeho žalobe by sa nezmenilo postavenie žalobcu. Vzhľadom na všetky popísané skutočnosti mal za to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. decembra 2017 sp. zn. 7 CoPr 6/2015 prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku potvrdil a druhým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec vrátil v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že neušlo jeho pozornosti, že v zverejnenom oznámení o vyhlásení voľby hlavného kontrolóra je uvedený nesprávny dátum prijatia uznesenia OZ č. 104/2010, keďže podľa zápisnice z 19. zasadnutia OZ v Zemianskej Olči, kedy bolo predmetné uznesenie prijaté, zastupiteľstvo zasadalo dňa 2. septembra 2010, nie 2. októbra 2010, ako je nesprávne zverejnené. Oznámenie o vyhlásení voľby hlavného kontrolóra, vyhlásenej na základe uznesenia OZ č. 104/2010, bolo síce zverejnené v Komárňanskom regionálnom týždenníku DELTA, podľa predloženej fotokópie z týždenníka dňa 20. septembra 2010, avšak predmetné uznesenie OZ č. 104/2010 vzhľadom k tomu, že z dôvodu uplatnenia si sistačného práva starostu, toto nebolo podpísané, obecné zastupiteľstvo na svojom 20. zasadnutí 6. októbra 2010 uznesenie č. 104/2010 opätovne schválilo a jeho výkon potvrdilo. Takéto opätovne schválené a potvrdené uznesenie však nebolo zverejnené tak, ako to vyžaduje zákon v 40 dňovej lehote. V súvislosti s námietkami žalobcu dodal, že vzhľadom k tomu, že nebola dodržaná zákonná lehota v zmysle § 18a ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb., takéto vyhlásenie voľby nebolo v súlade so zákonom, a teda aj následná voľba hlavného kontrolóra prebehla v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie tak správne dospel k záveru, že pracovná zmluva zo dňa 30. novembra 2010 je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože voľba žalobcu za hlavného kontrolóra bola v rozpore so zákonom o obecnom zriadení. Podľa § 6 zák. č. 369/1990 Zb. hlavnému kontrolórovi vzniká nárok na uzavretie pracovnej zmluvy až po zvolení. Je nepochybné, že zákon predpokladá platné zvolenie a ak nedošlo k platnému zvoleniu kontrolóra ako v tomto prípade, nemal žalobca nárok na uzavretie pracovnej zmluvy, a ak bola uzavretá, je to v rozpore so zákonom o obecnom zriadení a takáto zmluva je podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom absolútne neplatný právny úkon. Vzhľadom k uvedenému sú ďalšie námietky odvolateľa právne bezvýznamné, keďže tieto sú postavené na predpoklade zákonnosti voľby a následného zvolenia hlavného kontrolóra. Na záver odvolací súd dodal, že žalobca mal na základe pracovnej zmluvy zo dňa 30. novembra 2010 vykonávať funkciu kontrolóra od 1. januára 2011 do 31. decembra 2016, ale v januári 2011 už bola zvolená obecným zastupiteľstvom nová kontrolórka na dobu 6 rokov, ktorá túto funkciu aj vykonáva. Podľa názoru odvolacieho súdu skutkové a právne závery súdu prvej inštancie vyplývajú z dostatočne vykonaného dokazovania v danej veci. Preto v ďalšom poukazuje na dostatočné dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožnil, pričom dôvody uvádzané žalobcom v podanom odvolaní nemôžu nijak zmeniť inak správne skutkové zistenia a právne závery súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku. Odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade trov konania zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c/ Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z.z. účinného od 1. júla 2016, ďalej len „CSP“) vzhľadom k tomu, že dôvody žalobcu v tejto súvislosti v odvolaní považoval za

dôvodné, preto bude úlohou súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodnúť v novom rozhodnutí. O výške náhrady rozhodol podľa § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa názoru žalobcu nebola ešte v judikatúre Najvyššieho súdu SR riešená otázka voľby hlavného kontrolóra obce alebo mesta, ktorého by obec alebo mesto zvolilo do funkcie hlavného kontrolóra, obec s ním uzavrela pracovnú zmluvu a následne po voľbách poslancov do obecného zastupiteľstva a po voľbe starostu mu zabránila vo výkone hlavného kontrolóra podľa už uzavretej pracovnej zmluvy. Konštatoval, že uvedený spor presahuje oblasť správneho práva a zasahuje do sféry civilného práva (pracovné právo), nakoľko sa postupmi orgánov obce zasiahlo aj do súkromných práv jednotlivca. Špecifikum tejto veci v spojitosti s prípustnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP spočíva aj v tom, že pracovná zmluva hlavného kontrolóra je síce právnym úkonom, ktorý svojou povahou patrí do sféry súkromného práva, riadi sa však osobitosťami zákona č. 369/1990 Zb. obsahujúceho ako lex specialis osobitné ustanovenia o pracovnoprávnom vzťahu medzi orgánom územnej samosprávy (obec) na jednej strane a osobou hlavného kontrolóra na strane druhej a s jeho voľbou do tejto funkcie. Dovolateľ trvá na tom, že voľba hlavného kontrolóra obce prebehla plne v súlade so zákonom, najmä však v súlade so zákonom č. 369/1990 Zb. a následne po voľbe bola v súlade so zákonom aj riadne uzavretá pracovná zmluva medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľom, ktorá aj vyvoláva právne účinky. Odvolací súd opomenul skutočnosť, že obec v čase schválenia predmetného uznesenia č. 104/2010 o vyhlásení voľby dňa 2. septembra 2010 nemala žiadneho starostu. Keďže obec nemala starostu a nemala ani zástupcu starostu obce, k uplatneniu sistačného práva v tom čase teda ani nemohlo dôjsť, nakoľko neexistoval subjekt, ktorý by uplatňovaním sistačného práva mohol pozastaviť vykonateľnosť uznesenia. Žalobca trvá na tom, že predmetné uznesenie nebolo treba potvrdzovať, a teda bola dodržaná 40 dňová lehota na vyhlásenie voľby hlavného kontrolóra podľa § 18a ods. 2 zákona o obecnom zriadení. Poukázal na skutočnosť, že voľba bola vyhlásená na úradnej tabuli Obce Zemianska Olča v súlade so zákonom, a to až 42 dní pred samotným konaním voľby (a nie len 29 dní tak ako to konštatoval súd vo svojom odôvodnení). Podľa jeho názoru sa súd nevysporiadal s uvedeným listinným dôkazom. Trvá na tom, že uznesenie OZ č. 104/2010 vyvolávalo právne účinky a bolo ho možné vykonať už po jeho prvom schválení. Navyiac konštatoval, že rozhodnutie súdu ani nie je v tomto smere dostatočne odôvodnené, čím sa mu podľa jeho názoru uprelo právo na spravodlivý proces, keďže sa odvolací súd nedostatočne vysporiadal s otázkou účinnosti a vykonateľnosti uznesenia č. 104/2010. Žiadal, aby dovolací súd dovolaniu vyhovel a rozsudok krajského súdu v spojitosti s rozsudkom súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrhu žalobcu zo dňa 2. decembra 2011 v znení v akom súd pripustil jeho zmenu dňa 24. marca 2014 v plnom rozsahu vyhovie a vydá nasledovné rozhodnutie: „Pracovná zmluva zo dňa 30. novembra 2010 uzatvorená medzi žalovanou v právnom postavení zamestnávateľa a žalobcom v právnom postavení zamestnanca, ktorou sa dohodol druh vykonávanej práce: hlavný kontrolór obce, je platná a účinná; žalovaná je povinná zaradiť žalobcu na výkon druhu práce dohodnutého v pracovnej zmluve zo dňa 30. novembra 2010 uzatvorenej medzi žalovanou v právnom postavení zamestnávateľa a žalobcom v právnom postavení zamestnanca, a to na výkon práce hlavného kontrolóra obce; žalovaná je povinná nahradiť žalobcovi 100 % trov dovolacieho konania.“

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Prípustnosť dovolania bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme

opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

8. Najvyšší súd v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (porovnaj sp. zn. 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 36/2016, 5 Cdo 264/2014, 1 Cdo 334/2013).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie - riešenie právnej otázky).

10. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

11. V danom prípade dovolateľ prípustnosť dovolania odvodil vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Na základe uvedeného dovolací súd v zmysle § 48 ods. 3, prvá veta CSP viazaný právnym názorom vyjadreným v ostatnom rozhodnutí veľkého senátu (uznesenie z 21. marca 2018 sp. zn. 1 VCdo 1/2018, podľa ktorého „kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná“) pristúpil ku skúmaniu prípustnosti dovolania žalobcu, najprv z dôvodov podľa § 420 písm. f/ CSP a následne podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

13. Zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ oprel o pochybenie v hodnotení dôkazov a nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.

14. Dovolací súd v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu poukazuje na doterajšiu judikatúru najvyššieho súdu - R 111/1998, R 2/2016, ako aj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS

288/2015 a I. ÚS 547/2016, v zmysle ktorých nedostatok odôvodnenia rozhodnutia (nepreskúmateľnosť) bol považovaný len za vlastnosť rozhodnutia súdu, ktorý zmätočnosť rozhodnutia nezakladá.

15. V danom prípade odvolací súd v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinstančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlil jeho podstatné dôvody, citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlil právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim platnej právnej úprave v čase rozhodovania, a to § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Zhrnúc uvedené nie je dovolacia námietka dovolateľa o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, opodstatnená.

16. Pokiaľ dovolateľ namietal skutkové zistenia a nedostatočné hodnotenia dôkazov dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

17. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

18. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, najvyšší súd ho podľa § 477 písm. c/ CSP v tejto časti odmietol.

19. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľom tvrdenou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. K uvedenému dovolací súd uvádza, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že dovolateľ v dovolaní vymedzí práve tú právnu otázku (nie inú, resp. neuvedie žiadnu), od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V ustanovení § 421 CSP je výslovne zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ

uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

22. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

23. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

25. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnú otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Tiež v prípade absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

26. Dovolateľ videl uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP v tom, že odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) dospel k nesprávnemu právnemu záveru ohľadom posúdenia a zamietnutia žaloby o určenie neplatnosti pracovnej zmluvy zo dňa 30. novembra 2010 uzatvorenej medzi žalovanou ako zamestnávateľom a žalobcom ako zamestnancom na druh práce hlavný kontrolór a z toho

vyplývajúcich iných nárokov žalobcu voči žalovanej. Súdny nižších inštancií uzavreli, že pracovná zmluva zo dňa 30. novembra 2010 uzavretá medzi žalobcom a žalovanou je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pretože voľba žalobcu z a hlavného kontrolóra bola v rozpore s o zákonom o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. v platnom znení. Uvedený záver podľa dovolacieho súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k prijatiu rozhodnutia o zamietnutí žaloby žalobcu. Dovolateľ s týmto právnym názorom nesúhlasí, argumentuje, že (...) „voľba hlavného kontrolóra obce prebehla plne v súlade so zákonom o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb. (...), nesúhlasí, že nebola dodržaná 40 dňová lehota (...) z vykonaného dokazovania pred súdmi nižších stupňov je nepochybne preukázané, že obec v čase schválenia predmetného uznesenia č. 104/2010 dňa 2. septembra 2010 nemala žiadneho starostu, a teda k uplatneniu sistačného práva starostu ani nemohlo dôjsť (...), predmetná pracovná zmluva spĺňa všetky náležitosti platného právneho úkonu (...);“; poukazuje na zápisnice z o zasadnutia O Z žalovanej, n a ďalšie listinné dôkazy, s ktorými s a súdy nezapodievali, vyjadruje svoj názor ohľadom skutkových zistení a prezentuje svoj právny názor na predmetný spor. V kontexte uvedeného vychádzajúc z obsahu dovolania i keď žalobca dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, právnú otázku zásadného významu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, neformuluje. Všeobecne len uvádza, že podľa jeho názoru nebola ešte v judikatúre najvyššieho súdu riešená otázka „voľby hlavného kontrolóra obce alebo mesta, ktorého by obec alebo mesto zvolilo do funkcie hlavného kontrolóra, obec s ním uzavrela pracovnú zmluvu a následne po voľbách poslancov do obecného zastupiteľstva a po voľbe starostu mu zabránila vo výkone hlavného kontrolóra podľa už uzavretej pracovnej zmluvy“. Z obsahu dovolania žalobcu možno vyvodiť, že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Ako bolo už uvedené vyššie, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Absenciu uvedeného považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania pre neprípustnosť.

27. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

28. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd uzatvára, že dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol v časti nedôvodne namietanej existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP a vo zvyšnej časti pre nevymedzenie právnej otázky relevantnej z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP podľa § 447 písm. f/ CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.